

VIROLET

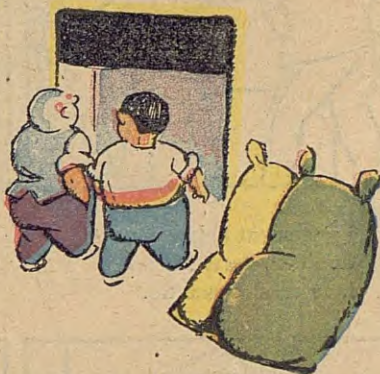
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

Els sacs canviats

per PLANAS



En Quimet tot tornant de comprar un sac de farina topa amb en Serafi que ve carregat amb un de ciment per a construir la seva caseta, el somni d'aurat de tota sa vida



Com tots dos estan cansats i fa calor, fàcilment es posen d'acord per deixar els sacs arrambats a la paret i anar a remullar la gola.



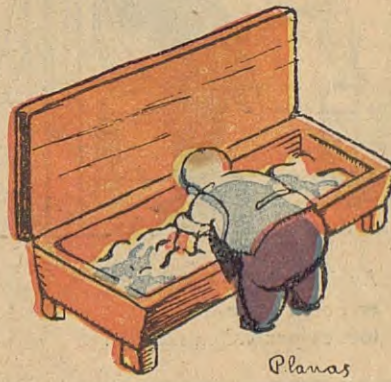
Però mentre ells van bevent, arriba un bailet que amb mil penes i fatics canvia els sacs de lloc i fuig com una guilla, sense ésser vist de ningú.



I en Quimet i en Serafi després de calmar llur sed, i descansar, tornen a agafar els sacs sense donar-se compte del canvi.



Xino-xano en Quimet se'n va a casa a pastar mentres que en Serafi content i e-groï, se'n va a pas decidit cap a construir la seva somniada caseta que tantes privacions li costa.

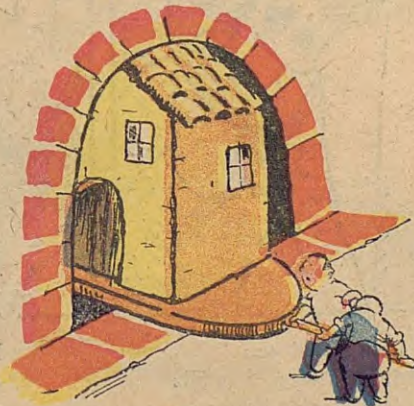


Planas

En Quimet ja troba la farina una mica estranya, però no en fa cabal i fa una fornada que Déu n'hi doret, i es llepa els bigotis pensant amb les llesques que demà se'n cruspirà amb el café amb llet.



Però, o dissort! les llesques d'aquell pa per més que les posa a estovar no es suquen de cap manera. I com s'havien de sucra-eren de ciment hidràulic de primera classe extrafort superior?



Mentres tant en Serafi no se'n sap avenir de que la casa li hagi crescut, com si bufessin. Però en Quimet arriba i li explica. La casa és de farina; no els queda més remei que ficar-la al forn i menjar-se-la.

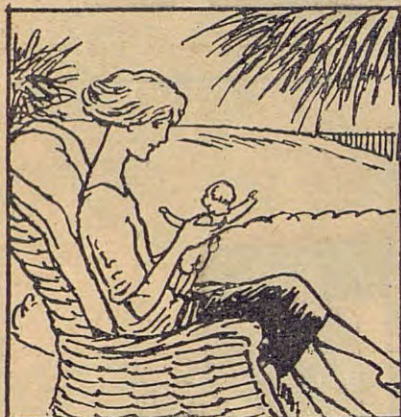


I amb els pans de ciment a força d'enginy el pobre Serafi té d'accontentar-se fent una humil barraca...



Tot és segons el color...

per SERRA MASSANA



Es la Lola una noieta que valdria més que el sol si no fos un xic coqueta



i justament l'altre dia de Reus, París i Londres li va arribar una tia.



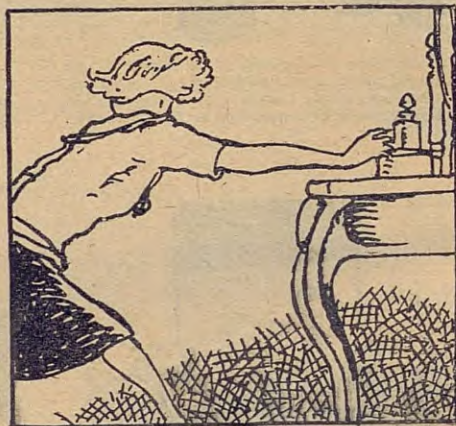
A poc, la Lola observava com la tia amb uns colors tota la cara es pintava.



Avui que hi ha convidats, en honor de la tieta tots es posen ben mudats.



Diu la Lola amb picardia: — Si pogués pintar-me un poc i que mona que seria —



prenent moltes precaucions va a arreballar-li a la tia l'estoig de restauracions;



a darrera la cortina depressa i sense mirall va a emmascarar-se la nina



i la Lola s'equivoca canviant el llàpiz dels ulls amb el llàpiz de la boca



Es clar, quan entra al saló entre els convidats atònits causa enorme sensació.

Una mala pensada



Dibuixos de CORNET

per CLOVIS EIMERIC

A la porta del cel, Sant Pere, que tenia por de les corrents d'aire, havia resolt posar-hi un cancell: un cordill i un pes de rellotge de paret, a la fi de que la porta es tanqués sola.

Així, trucava una ànima: Sant Pere feia les preguntes de costum, i un cop aclarida la documentació:

— Empeny i passa! — cridava el porter sant. I l'ànima passava sense que Sant Pere tingués que aixecar-se del cap de núvol que li feia de tamboret.

Però... Heu's aquí que un dia, va trucar una animeta, que havia sigut a la terra cap d'Hisenda municipal.

— Quí hi ha?

— Sóc jo, en Miquel!

— En Miquel què?

L'animeta no va respondre. Sant Pere insistí:

— En Miquel què?

L'animeta, callada, no feia més que forfollar la porta, i fer-la grunyar, fins que Sant Pere, ja una mica cremat, va fer-li amb veu de tro:

— Au, entra d'un cop, sord del diable!

En Miquel va passar... Ai, quan el va veure Sant Pere! Va estar a punt de ferir-se.

— Si arribo a saber que eres tu, passo la balda! Ves, fica't dins, fica't dins! Fuig del davant meu!

En Miquel va donar-se pressa a entafurar-se per unes clarianes de la Glòria. El Senyor el va trobar:



— Tu per aquí? Ja t'ha deixat passar Sant Pere?

— Ell ho ha volgut... Per cert que... Ho teniu, Senyor, bastant mal organitzat ço de la porteria. Escolteu: perquè no els feu posar un segell de pesseta a tots els documents, a les animetes? Ço no és administració! Ço sembla a can Garlanda!

Ventura, que el bon Jesús estava de bones aquell dia! Es va clavar a riure:

— I què en fariem dels diners aquí dalt?

Poc a poc, en Miquel va anar fent-se amic dels Sants de més anomenada,

Sant Josep, Sant Joan, Sant Roc... Amb Sant Roc es varen barallar:

— Heu de portar el gos lligat, ho sentiu?

Sant Roc, pacient com a bon sant, va contestar-li, mig rient:

— Aquí els fermen amb llançonics, però el meu és un llaminerot i se'm menja els lligams, encara no em tombo.

En Miquel ho va dir al Senyor i fins li va proposar un impost sobre els gossos. Altre rialleta del Senyor:

— Miquel, tots els impostos són odiosos. Deixa a Sant Roc, que ja sap el que es fa...

Amb Sant Josep, no va tenir manera de barallar-s'hi. Prou volia discutir de si la xicaranda, de si el cedre, de si el pibet...

Sant Josep li deia «Amén» a tot.

A Sant Joan volia corretgir-li els Evangelis i l'enquimerava amb preguntes sense to:

— «Quantes edicions n'heu fet? Si els hagués fet il·lustrar, s'haurien venut molt més a la primera edició...»

Sort que el que desatini a Sant Joan, ja pot dir-se que és més llest que el diable!

L'únic que, de tant en tant s'hi encatarinava era Sant Pere. No li va aconsellar un dia que a la porta hi posés una mena de pany-registre com els dels urinaris de Barcelona,



i que el que passés, pagués deu cèntims? Ai, Sant Pere, en sentir-lo! Va agafar un rem, que si Sant Josep no l'aguanta, dient-li: — «Mireu que no us en fare cap més?» li trenca per l'esquena, a l'arbitrista i discutidora animeta d'En Miquel.

En tot s'havia de ficar! En si Santa Elena fa ço, en si Santa Llúcia fa allò... I tot plegat, a Santa Llúcia, era perquè no n'hi havia fet cas d'una aigua pels ulls, que ell s'havia empecat amb polvera de vidriol, que volia comprar... ai, el tanocai! a Sant Vicens Ferrer, prenent-lo per l'adrogueret de la cantonada!

Tanta bronquina movia a tothom, que ja el Senyor va re-soldre castigar-lo d'una vegada.

— Ja vindrà a bord, a menjar galetes! — feia Sant Pere, que sabia la jogada del Senyor. Era un dir, perquè al cel no hi ha galetes, ni manca que hi fan!

En efecte, una tarda de juliol, en que el Senyor estava enfadat amb el sol perquè en feia un gra massa amb la terra, en Miquel va voler posar en un compromís al Senyor.

— Vaja, Senyor... Voleu dir-me què són per Vós mil ys?

El Senyor, ventant-se amb un pany de túnica per no acarorar-se més, va posar-se a riure per dins:

— Miquel, ets bastant xafarder, però Jo tinc molta co-retja... Mil anys per Mi, no són mes que un minut.

Creieu que En Miquel va callar? Ah, no! Primer li arrencaven la llengua!

— Senyor, dieu-me: Un milió de lliures esterlines, què és per Vós?

— Bah! Un milió de lliures esterlines, per Mi, no és mes enllà d'un cèntim!

— Doncs, bé, Senyor!... Doneu-me un centimet i m'entorno a la terra d'una volada!

El Senyor no va poder-se aguantar el riure, però en lloc de fer l'enfadat, va limitar-se a respondre a En Miquel amb tota dolçura:



— Sí, home, sí! Espera't... un minut.

I d'aquell dia ençà, s'han popularitzat els «miquels» a nostra terra, car els àngels varen escampar la dita del Senyor.

CLOVIS EIMERIC



Lau o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

confusible, mig ajaçada, sobre una mena d'hamaca i tenint amb totes dues mans, ben apuntalat en una branca, un telescopi de mitja cana de longitud.

— M. Briolles! — exclamaren a chor Lau i Biard amb una mescla de sorpresa i d'alegria que els va fer saltar les llàgrimes.

Era ell. Van ajudar-lo a davallar del seu observatori que evidentment abandonaren amb recança.

— La constel·lació de la Creu del Sud es veu amb una claredat! — va dir a tall de salutació, adreçant-se al seu col·lega. — He pogut fer un seguit d'observacions curioses; estic molt content, molt content!

— Podeu estar-ho — va respondre Lau, evitant que els dos astrònoms s'embranchessin allí mateix en una conversa celeste.

— Mentre us contemplàveu els estels, els indis han atacat l'acampament... Es possible que no hagi sentit el troteig d'aquí estant?

— Home, ara que me'n parlu us diré que sí, que un moment, quan acabava d'instal·lar-me he sentit una certa fresca... però, he pensat que Semergues feia exercicis de tir i no me n'he ocupat mes...

Lau, admirat, commogut davant aquell exemple de distracció heroica, va cuitar a dur els dos astrònoms a l'acampament, on la reparició de M. Briolles va ésser un motiu de joia i un excel·lent sedant perquè tothom llevat dels centinelles, quedés submergit en un son reparador.

Un missatge inquiet que no inquieta a gairebé ningú

L'endemà, a punta de dia, un dels homes de l'escorta va fer un desagradable descobriment: entre les mates que els havien servit de recer hi havia el cadàver de dos indis. A prop del riu trobaren un altre cos caigut, però no sense vida. El Dr. Semergues va creure que era possible reanimar-lo i després de llargues provatures aconseguí fer-li obrir els ulls i rependre el coneixement. Era un indi jove, de vint anys a tot estirar; d'una complexió magnífica. El tirat del seu rostre era ombri-vol, trist, tot i que la ferida que tenia arran de la clavícula havia de causar-li un dolor molt viu, els seus llavis no deixaren anar una sola queixa, ni els seus muscles varen insinuar un sol moviment d'impaciència. Jutjant el costum dels altres, pel seu propi costum, és probable que quan el metge va fer els preparatius per extreure-li la bala, l'indi sospitós que anaven a infligir-li alguna tortura refinada i horrenda. Tanmateix no va parpellejar quan va sentir la llanceta dins de la ferida.

— Ve't ací la bala! — va exclamar Semergues, després

d'uns segons de recerca. — Però no hem pas acabat la feina. Aquest minyó té la clavícula partida.

Amb tota la seva ciència va embenar-li fortament l'espatlla per tal d'immobilitzar-la i obtenir la soldadura de l'ós. L'indi deixava fer, amb una impassibilitat absoluta. Un dels mestissos de l'escorta, parlant guaraní, llengua que ell semblava mig entendre, li va dir com era necessari que es bellugés poc i que conservés la posició de l'embenat. No va respondre, però va romandre tot el dia ajagut en el mateix lloc en que l'havien curat, mut i insensible com una estàtua.

— Em mortifica de veure l'apatia d'aquest home — deia La Condamine.

— Es el caràcter indià — li respongué En Lau — Pel que he vist i pel que m'han contat, he arribat a comprendre que aquestes races no tenen pas un sistema nerviós com el nostre. Imagineu que la tribu paiaguà que viu a Asunción mateix, després d'haver signat la pau amb els espanyols, celebrà cada any una bàrbara cerimònia que consisteix principalment a travessar-se el nas, la llengua, els braços amb espines i ossos esmolats... Amb la sang que raja d'aquestes ferides, es freguen la cara... omplen un clot que obren ells mateixos en terra...

— Quina crueltat més estúpida! I quin sentit té aquesta cerimònia? — va exclamar la Condamine, sense poder contenir el seu fàstic i la seva indignació.

— La sola resposta que hom pot obtenir d'aquests màrtirs voluntaris és que així palesen llur coratge.

— El coratge tot sol, sense un objecte digne, és una virtut ben mesquina! — va concloure el naturalista fent anar el cap d'una banda a l'altra.

Com que els indis no podien haver emmenat els cavalls, era lògic suposar que en començar el tiroieig havien fugit en diverses direccions. No podien haver anat molt lluny tanmateix. Calia cercar-los i menar-los de nou a l'acampament. Mentre que els mestissos es dedicaven a aquesta operació que no podria ésser enllestida en un dia, la Condamine, amb Lau i el Roig, deliberava sobre si convindria restar en aquell indret proseguint els estudis que havia començat Briolles i que Biard i Groult es delien per començar.

— L'atac dels indis no us ha de decantar a alsar l'acampament, deia Lau responent als escrúpuls de l'acadèmic. Si aquí us trobeu bé i trobeu que és un lloc escaient per les vostres investigacions, no cal que ens moguem. Fet i fet, l'amenaça d'un atac la tindrem igual en qualsevol banda de la selva. Aquí tenim l'avantatge d'haver escarmentat als nostres veïns que probablement trigaran a fer-nos una nova visita...

No es mogueren. L'acampament va perfeccionar-se. Una sòlida estacada va protegir-lo contra els homes i les feres. Dins les cabanes de palma hi hagué una mena de lli's... La colònia dels acadèmics parisencs va conèixer

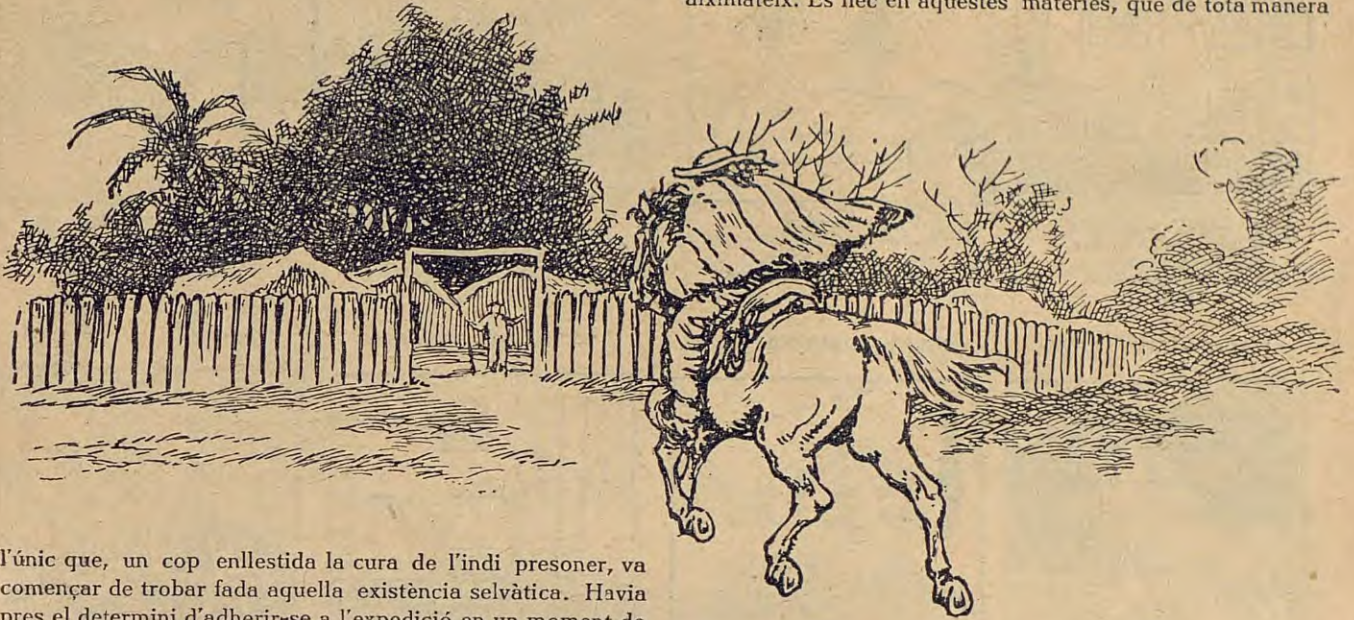
una època de felicitat plena. Els herbaris de M. de La Condamine s'omplien d'exemplars preciosos; M. Biard i M. Briolles, en una fraternitat sense exemple, compartiren el goig



d'arrabassar els seus secrets al firmament austral, durant les nits quietes, clares, tèbies, com fetes a mesura d'astrònoms o de poetes.

M. Groult, interrogava l'indi captiu i s'obstinava en treure l'entrellat de les seves respostes, amb auxili de Lau i de dos mestissos que par'aven una mica l'espanyol. El pintor Godin amb el pinzell a la mà no perdonava res. Semergues era

dre'l. Ell ha començat per excusar-se de no haver-nos ofert abans els seus respectes i de no haver donat ordres perquè fossim ateses pertot. Després ha semblat interessar-se molt pels vostres treballs i m'ha atabalat a còpia de preguntes que jo he contestat el millor que he sabut. M'ha demanat especialment que li deixeu veure mapes, si en feu, estudis geogràfics, estudis botànics... Ell no ho deia en aquests termes, però les seves descripcions és segur que ho volien expressar aiximateix. Es llec en aquestes matèries, que de tota manera



l'únic que, un cop enllestida la cura de l'indi presoner, va començar de trobar fada aquella existència selvàtica. Havia pres el determini d'adherir-se a l'expedició en un moment de mal humor, l'endemà d'haver sofert una grossa pèrdua en el joc. Durant el viatge, s'havia distret fent la cort a mademoiselle Biard. Però, ara, enmig d'aquells compatriotes absorbits per la dèria de les investigacions, i d'aquells mestissos que no parlaven sinó guaraní, i d'aquells dos catalans que, de bell antuvi, no li havien fet goig, Semergues s'ensopia. La cacera, la seva úeica distracció, havia arribat a no interessar-li.

Els dies s'escolaven. La pau donava els seus fruits. Cada investigador havia emmagatzemat un bé-de-Déu de notes i sentia la pruja de publicar-les. Isolats enmig de la selva, a centenars de llegües de tot nucli de cultura, exteriorment adaptats a una existència elemental i primitiva, no n'hi havia cap que oblidés la seva Acadèmia de París.

M. Biard, recordava aiximateix, la seva dona i la seva filla, soles a Asuncion. Feia tres mesos que no en sabien res i aplicant la dita del seu país: *pas de nouvelles bonnes nouvelles*, seguia bastant tranquil el curs de les seves recerques. D'altra banda, havien convingut que només en cas de veritable necessitat enviarien un missatger...

I el missatger va comparèixer. Lau, més encara que M. Biard, va almar-se en veure'l saltar de cavall. Què passava? Una malaltia? Algun conflicte amb els indígenes o amb les autoritats?

Aparentment ni l'una cosa ni l'altra.

«Ens trobem bé de salut, gràcies a Déu — deia la lletra de Mme. Biard al seu marit. — Físicament podem considerar-nos aclimatades. La salvatgeria i la brutícia d'aquesta gent ens esgarrafa; però, tancades a casa, procurem oblidar-la.»

Descriu després amb graciosa minuciositat la manera com esmerçaven ella i Alicia els lleures inacabables de cada dia, i acabava dient:

«Saps? Sa Excel·lència el governador del Paraguai ens ha vingut a veure. Sí, estimat Biard, el propi governador del Paraguai. La conversa ha estat una mica difícil perquè ell no sap una paraula de francès i jo tot just començo a saber-ne algunes d'espanyol. Però crec que hem arribat a compren-

sembla que l'apassionen. Ha estat molt cortès, amb aquesta cortesia dels espanyols tan ufanosa, tan grandiloqüent. Ha acabat oferint-me un missatger segur per fer arribar aquesta carta a les vostres mans, i, veient la vehemència de la seva oferta, i la meua ànsia de saber de vosaltres, no he pogut refusar.»

M. Biard, després d'haver llegit dos cops la carta de la seva muller i l'afegitó que hi havia escrit la seva filla, va comunicar als seus companys l'interès que mostrava el governador del Paraguai per llurs investigacions. Tots se'n felicitaren. A la primeria, tot i portar autoritzacions en regla de la Cort de Madrid, havien temut que les autoritats que exercien jurisdicció al Paraguai, avesades al règim de tancament als homes de ciència estrangers, que havia predominat fins feia pocs anys en les colònies espanyoles, els crearien algunes dificultats. Llurs temences eren infundades! No sols no trobaren entrebancs, sinó que el propi governador seguia amb benevolència llurs recerques.

Estimulats per la idea de consolidar aquella bella disposició del governador Díaz de la Cuesta que tan de bé podia fer-los, resolgueren d'aprofitar els dies que el missatger havia de restar entre ells abans d'empendre la tornada, per redactar una petita memòria on s'apleguessin les primícies de llurs treballs. Això fora un compliment que no podia deixar de con moure al governador. Lau, amb penes i treballs, traduí l'opuscle a l'espanyol i el missatger partí enduent-se aquesta delicada mostra de simpatia, així com una llarga carta de Biard per a la seva dona i la seva filla.

(Continuarà)

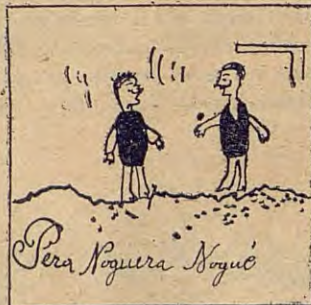
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 173 — JAUME ROVIRA



Lo que m'agrada més
i hi passo molt l'estona
i fins dies sencers,
és veure a Barcelona

N.º 174 — PERE NOGUERA



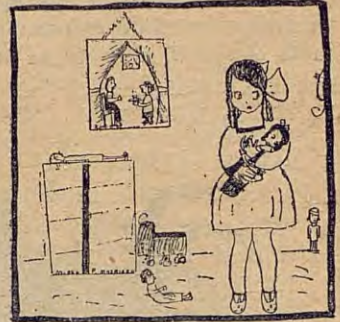
Fa alguns anys
que en divertiment
vaig a pendre banys
quan el sol és ben calent

N.º 175 — FRANCESC SERRA



Em plauria dibuixar
o escriure al *Patufet*
i també acontentar
als lectors del VIROLET

N.º 176 — PILAR MASRIERA



A mi el jugar amb ninetes
és el que m'agrada més
em plauen molt amb bo' quers
i que siguin petites

N.º 177 — LLUIS VINYES



Lo que jo més prefereixo
sobre tot ara a l'estiu
és contemplar bells paisatges,
boscos, muntanyes i rius

N.º 178 — RAMONA BOLDA



Soc filla de l'Empordà
per lo tant ben catalana
i m'agrada molt ballar
amb el promès la sardana

N.º 179 — CELERTI OLLER



A mi m'agrada quant fa fred
acostar-me al braseret
i posar-m'hi assegudet
a llegir el VIROLET

N.º 180 — JOAN PLRICH



A mi em plau el passejar
amb un bastó en la mà
per si algu em vol maltractar
poder-me jo defensar

N.º 181 — ELVIRA ELÍAS



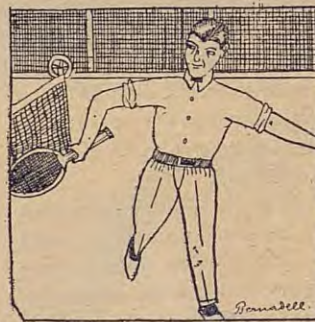
El que m'agrada molt
és anar a l'estiu als banys
i e' cara que tinc set anys
jo de nadar en sé molt

N.º 182 — JAUME COS



A mi m'agrada admirar
els dibuixos d'en Cornet,
sóc feliç poguent comprar
el simpàtic VIROLET

N.º 183 — JOAN BERNADELL



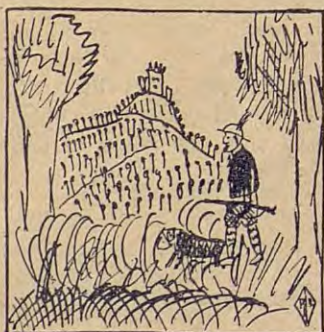
Ei Tennis m'agrada molt
tot un dia h' jogaria
més, aixó si, jo voldria
no cansar-me poc ni molt

N.º 184 — RAMÓN BUSQUETS



Jo em vaig a divertir
el teatre dels infants
i a n'en Folch vaig a aplaudir
fins que m' faig malbé les mans

N.º 185 — ANTONI RIBÓ



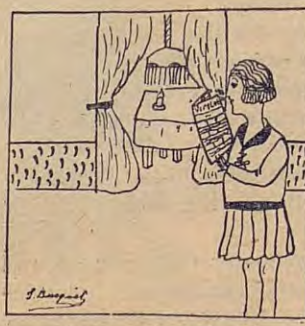
A mi m'agrada caçar
i passo molt bé l'estona
al Castell de Burriach
a la vora d'Argentona

N.º 186 — LLU S MILLET



El veinat s'enfada
quant toco el clarinet
i és lo que més m'agrada
per passar un bon ratet

N.º 187 — JOSEFINA BUSQUETS



Le que més prefereixo
per passar molt bé el ratet
és llegir tot lo que porta
el simpàtic VIROLET

N.º 188 — JOSEP M.º RELAT



Com que m'agraden els banys
i sé nadar bastant bé
miraré si tots els anys
a marina anar podré

Rodolins incomplets

L'ocellet del jardí



La Mercè de bon matí



Com que hi té un trocet de pa

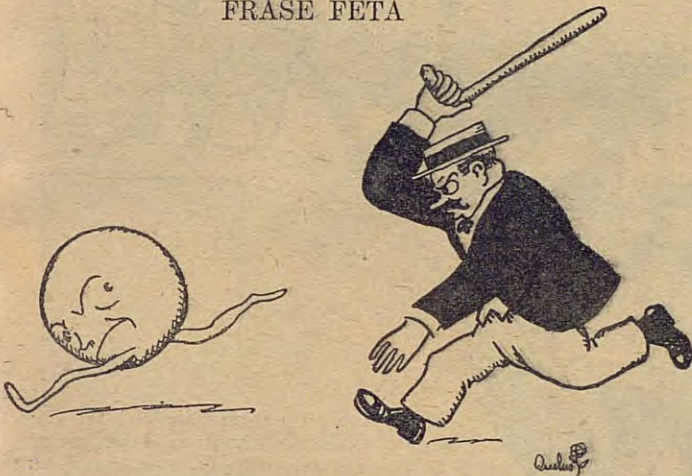


I després volant, joliu

JEROGLIFIC

Ki El pel nec
 An - T l' sà on v - la

FRASE FETA



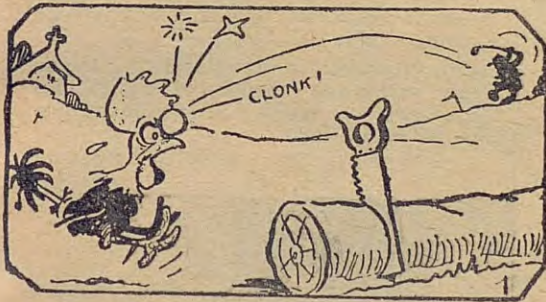
ENTRETENIMENT

8. 07
 10 9. 06 05
 12 03 04
 14
 15 28 14 02
 19 25 24
 44 6 17-25

HISTORIETA MUDA



Solucions al número passat. Rodolins incomplets: 1. En Sirera té un gatet que li diuen el Negret. 2. De caçador té els instints i empaïta els ratolins. 3. I fins caça a mara: vella d'algun plat, una costella. Frase feta: Donar dos punts a unes calces. Jeroglific: Si la dona no estalvia, cap jornal és prou. Entreteniment: Un cavall de joc d'escacs.



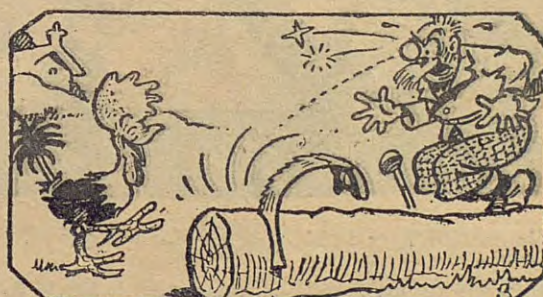
Aquí veieu de quina forma ignota

39 41
 36 038
 35
 46 48 26 27-47
 45 43 29 28-44
 42 30
 40 31
 37 32 033
 034

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc



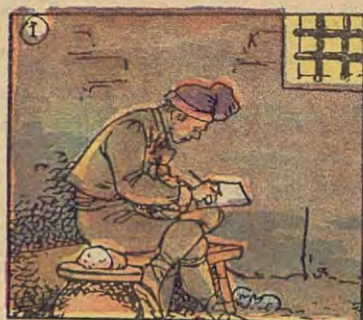
un pollastre eixerit i venjatiu



pot tornar-nos furienta la pilota.

El flabiol d'en Fesolet. - III

per MIRET



Fou ignominiosament condemnat a mort! Allò era la llei de l'embu! Però amb tot i fer-li el cos una tamborella en sentir la iníqua sentència, aviàt 'en Fesolet es recobrà i tornà a ésser el Fesolet, serè i entenimentat. Escrigué a la seva Liseta unes paraules instructives.

2. I l'escarceller, que per escarceller que fos es compadí d'en Fesolet davant de tan tremenda injustícia i va avenir-se a cursar la lletra, si be prenent totes les precaucions per no ser vist, ja que li hauria costat la vida. Tal com les gastaven el jutge Malànima i l'alcalde Reganyós.

3. La Liseta que estava desolada per la sort (millor dit per la pega) que havia de córrer el boníssim Fesolet, s'aixebí tota en llegir la carta d'en Fasolet. Què devia dir aquella carta?

4. I ja tenim a en Fesolet amb la corda al coll a punt de rebre l'empenta, quan aquest cridà: Esperèu! tinc entès que abans de morir tinc dret a que se'm concedeixi una gràcia. — Digues — contestà cremat el jutge. — Voldria per darrera vegada tocar el flabiol. — Si no vols res més que això, toca i enlestim que's fa tard; tenim convidats i se'ns covaria l'arrós.



5. Es posa a tocar 'en Fasolet i tot fou posar-se a tocar que tothom vinga ballar! el botxi, el jutge, l'alcalde, l'apotecari, es a dir, tothom! Com bufaba en Reganyós, com pantejava en Malànima! l'un patia de reuma i l'altre del cor...

6. Prou Fasolet! para Fasolet! no toquis més! suplicaven l'alcalde i el jutge esbufegats, però obligats a ballar vulgues que no pel màgic encís.

— No pas per are, vos voleu escanyar-



me! — Jo em moriré! — No es perdrà res de bò, més m'estim vós que jo! — No puc més! para i et perdono la vida! — Ara seguíu! apa balleu, balleu!

7. Perdona'ns Fesolet! Farem ço que tu vulguis, casa't amb la Liseta en nom de Deu, però, para! I en Fesolet parà després de tres hores seguides de b'f'ar...

8. I en Fesolet i la Liseta es varen casar i foren molt feliços perquè tots dos eren uns excelents xicots. Ni l'alcalde, ni el jutge s'hi varen poder oposar, ja que havian donat llur paraula davant de tot el poble.